

Avizul Comitetului Economic și Social European privind (a) Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială

[COM(2018) 378 final – 2018/203 (COD)]

și (b) Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor)

[COM(2018) 379 final – 2018/204 (COD)]

(2019/C 62/09)

Raportor: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Sesizare	(a) Parlamentul European, 10.9.2018 (b) Parlamentul European, 10.9.2018
Temei juridic	Articolul 304 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene
Secțiunea competentă	Secțiunea pentru piața unică, producție și consum
Data adoptării în secțiune	2.10.2018
Data adoptării în sesiunea plenară	17.10.2018
Sesiunea plenară nr.	538
Rezultatul votului (voturi pentru/voturi împotrivă/ abțineri)	184/0/9

1. Concluzii și recomandări

1.1. CESE ia notă de propunerile Comisiei referitoare la modificarea Regulamentului privind obținerea de probe și a Regulamentului privind notificarea sau comunicarea actelor.

1.2. CESE invită Comisia să ia în considerare observațiile incluse în prezentul document referitoare la propunerile sale, mai concret cele formulate la punctele 5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.9, 5.10, 6.3, 6.4 și 6.6, deoarece fără un veritabil spațiu judiciar, nu se poate beneficia pe deplin de libertățile oferite de piața unică.

2. Context

2.1. În vederea creării unui spațiu de libertate, securitate și justiție în Uniunea Europeană (UE), articolul 81 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) pune bazele dezvoltării așa-numitei „cooperări judiciare în materie civilă” pentru problemele cu incidență transfrontalieră, dotând UE cu competențe care îi permit adoptarea unor măsuri de apropiere a actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre.

2.2. Se stabilește dispoziția legală care permite adoptarea de măsuri pentru a garanta recunoașterea reciprocă între statele membre a deciziilor judiciare și extrajudiciare, executarea acestora și cooperarea în ceea ce privește obținerea de probe, în cazul în care acestea sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne.

2.3. Pentru reglementarea asistenței juridice între statele membre, UE a înlocuit sistemele prevăzute de Convențiile de la Haga, aprobând următoarele instrumente juridice:

2.3.1. Regulamentul (CE) nr. 1206/2001⁽¹⁾ al Consiliului privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială, aprobat la inițiativa Republicii Federale Germania (denumit în continuare „Regulamentul privind obținerea de probe”), aplicabil în toate statele membre, cu excepția Danemarcei.

2.3.2. Acest regulament instituie un sistem la nivelul UE pentru transmiterea directă și rapidă între instanțe a cererilor de obținere și tratare a probelor și stabilește norme precise în ceea ce privește forma și conținutul acestor cereri. Regulamentul a creat un sistem de interacțiune directă între instanțe, care înlocuiește sistemul anterior, conform căruia cererile erau transmise de o instanță dintr-un stat membru organismului central dintr-un alt stat membru.

2.3.3. Regulamentul (CE) nr. 1393/2007⁽²⁾ al Parlamentului European și al Consiliului privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (denumit în continuare „Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor”) este aplicabil în toate statele membre⁽³⁾.

2.3.4. Acest regulament se aplică în materie civilă sau comercială în cazurile în care un stat membru trebuie să transmită un act judiciar sau extrajudiciar altui stat membru în vederea notificării sau comunicării către acesta din urmă. Cu toate acestea, nu se aplică în materie fiscală, vamală sau administrativă, nici în ceea ce privește răspunderea statului pentru acțiuni sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (*acta iure imperii*).

2.4. CESE a fost dintotdeauna un susținător al creării unui spațiu comun de libertate, securitate și justiție în UE, ceea ce, printre altele, presupune adoptarea de măsuri în domeniul cooperării judiciare și în materie civilă, necesare pentru ca cetățenii și întreprinderile să nu se confrunte cu dificultăți sau să fie descurajați să-și exercite drepturile, din cauza incompatibilității sau complexității sistemelor judiciare ale statelor membre.

2.5. În orice caz, în vederea creării spațiului judiciar european, este necesară îmbunătățirea cooperării între instanțe și, prin urmare, simplificarea și accelerarea formalităților pentru eliminarea disfuncționalităților și a întârzierilor.

3. Propunerile Comisiei

3.1. Propunerile Comisiei vizează modificarea ambelor regulamente existente în ceea ce privește obținerea de probe, notificarea și comunicarea actelor.

3.2. Propunerea de modificare a Regulamentului privind obținerea de probe

3.2.1. Propunerea urmărește îmbunătățirea funcționării spațiului de libertate, securitate și justiție și a pieței interne, prin îmbunătățirea și accelerarea obținerii transfrontaliere de probe.

3.2.2. Aceasta vizează adaptarea regulamentului la progresul tehnic, prin valorificarea avantajelor oferite de digitalizare, introducând obligația ca schimbul și comunicarea de documente să se realizeze implicit prin mijloace electronice și respectând protecția datelor și a vieții private, fără ca acest fapt să afecteze drepturile procedurale ale părților. În acest sens, sistemul trebuie să includă o structură descentralizată, care să permită comunicarea directă între utilizatorii finali.

3.2.3. Propunerea promovează utilizarea de mijloace moderne de obținere a probelor, cum ar fi videoconferința, în cazul în care o persoană trebuie să fie audiată într-un alt stat membru. Scopul este acela de a asigura o utilizare mai adecvată, mai frecventă și mai rapidă a obținerii directe de probe în audierea unei părți cu domiciliul în alt stat membru, în calitate de martor sau expert.

3.2.4. Propunerea îndepărtează obstacolele juridice care nu permit acceptarea probelor electronice (digitale) și prevede recunoașterea reciprocă a acestui tip de probe. Acest lucru va reduce sarcinile pentru cetățeni și întreprinderi în cadrul procedurilor juridice și va reduce, de asemenea, numărul de cazuri în care probele electronice sunt respinse.

3.2.5. Se propune totodată abordarea interpretărilor divergente ale termenului „instanță”, care, în prezent, nu este definit de Regulamentul privind obținerea de probe. Propunerea încearcă să elimine incertitudinea în acest sens.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 (JO L 174, 27.6.2001, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 din 13 noiembrie 2007 de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 (JO L 324, 10.12.2007, p. 79).

⁽³⁾ În temeiul așa-numitului „acord paralel” cu Danemarca (JO L 300, 17.11.2005, p. 55). În ceea ce privește Regatul Unit și Irlanda, acestea și-au notificat dorința de a lua parte la adoptarea și la aplicarea ambelor regulamente, în conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 la tratat.

3.2.6. Propunerea este în concordanță cu alte instrumente ale Uniunii în domeniul cooperării judiciare în materie civilă și nu aduce atingere eventualului schimb de informații între autorități în domeniul recunoașterii și al executării hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești ⁽⁴⁾, nici în materie de obligații de întreținere ⁽⁵⁾, chiar dacă informațiile respective au valoare probatorie, autoritatea solicitantă fiind astfel liberă să aleagă metoda cea mai adecvată.

3.2.7. Propunerea reglementează posibilitatea obținerii de probe de către agenți diplomatici sau de către funcționari consulari dintr-un stat membru pe teritoriul altui stat membru și în zona în care aceștia își exercită funcțiile, fără a fi nevoie de o cerere prealabilă adresată organismului central sau autorității competente din statul membru respectiv.

3.2.8. Pentru a garanta recunoașterea reciprocă a probelor digitale, nu ar trebui să se refuze recunoașterea ca probe în alte state membre a probelor digitale obținute într-un stat membru în conformitate cu legislația sa, numai din cauza faptului că sunt prezentate în format digital.

3.2.9. În scopul adaptării sau modificării formularelor-tip din anexe, se prevede delegarea acestei competențe Comisiei în conformitate cu articolul 290 din TFUE.

3.3. Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor

3.3.1. Principalul obiectiv al acestui regulament este de a stabili reguli uniforme pentru transmiterea actelor dintr-un stat membru în altul în scopul notificării sau comunicării actelor respective în acel alt stat membru. În acest sens, s-a dovedit deosebit de utilă experiența dobândită în urma aplicării regulamentului actual și a jurisprudenței relevante a Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE).

3.3.1.1. Domeniul de aplicare al regulamentului este modificat, deși se menține formularea actuală a dispoziției privind actele extrajudiciare. În schimb, în ceea ce privește documentele judiciare, Regulamentul se aplică în toate cazurile în care destinatarul are domiciliul în alt stat membru.

3.3.1.2. Acest nou standard, prin care toate cazurile de notificare sau comunicare a actelor sunt în mod obligatoriu reglementate atunci când destinatarul își are domiciliul într-un alt stat membru, se aplică numai notificării sau comunicării actelor de sesizare a instanței sau de începere a unui proces. Protecția suplimentară în cazul notificărilor sau comunicărilor subsecvente de acte judiciare pe parcursul procedurii judiciare este mai puțin relevantă.

3.4. Schimbul de acte și comunicarea dintre autoritățile de trimitere și de primire se efectuează pe cale electronică, prin intermediul unui sistem informatic descentralizat, alcătuit din sistemele informatice naționale interconectate printr-o infrastructură de comunicații sigură și fiabilă, deși există posibilitatea utilizării de mijloace de comunicare alternative (tradiționale) în cazul unor perturbări neprevăzute și excepționale ale sistemului informatic.

3.5. Se prevede că statele membre trebuie să acorde asistență în identificarea locului unde se află un destinatar dintr-un alt stat membru, iar în acest sens se oferă trei opțiuni alternative:

- asistență judiciară prin intermediul autorităților desemnate de statele membre;
- acces public la registrele de domiciliu prin intermediul portalului e-justiție;
- informații detaliate, prin intermediul portalului e-justiție, privind instrumentele disponibile pentru localizarea persoanelor pe teritoriile lor.

3.6. Părțile la o procedură care nu sunt cetățeni ai statului respectiv pot fi obligate să numească un reprezentant în scopul de a li se notifica sau comunica acte în statul membru unde se desfășoară procedura.

3.7. Se aduce o îmbunătățire procedurii privind dreptul destinatarului de a refuza să accepte un act care nu este redactat sau tradus într-o limbă corespunzătoare.

3.8. Propunerea obligă prestatorii de servicii de curierat să utilizeze o fișă de retur uniformă specifică (confirmare de primire) atunci când notifică sau comunică acte prin intermediul serviciilor de curierat în temeiul regulamentului. De asemenea, se introduce un standard minim în ceea ce privește persoanele care trebuie considerate „destinatari substituibili” eligibili în cazul în care furnizorul de servicii de curierat nu poate înmăna actul destinatarului în persoană.

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 (JO L 338, 23.12.2003, p. 1).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 (JO L 7, 10.1.2009, p. 1).

3.9. Propunerea introduce notificarea sau comunicarea electronică de acte ca metodă alternativă suplimentară de notificare sau comunicare în temeiul regulamentului.

3.10. În cazul neprezentării pârâtului la înfățișare se introduc două modificări importante:

- (a) instanța sesizată va trebui să trimită un mesaj de alertă cu privire la inițierea acțiunii sau pronunțarea hotărârii în lipsă în contul de utilizator disponibil al pârâtului *in absentia*;
- (b) termenul pentru introducerea repunerii extraordinare în termen pentru exercitarea unei căi de atac pentru a contesta recunoașterea și executarea hotărârii într-un alt stat membru este stabilit în mod uniform la doi ani de la pronunțarea hotărârii în lipsă.

4. Observații generale

4.1. CESE salută propunerile Comisiei referitoare la modificarea Regulamentului privind obținerea de probe și a Regulamentului privind notificarea sau comunicarea actelor, având în vedere că acestea facilitează integrarea judiciară a statelor membre prin stabilirea de reguli uniforme în domeniile de aplicare aferente.

4.2. Ambele propuneri contribuie la îmbunătățirea cooperării judiciare în UE, bazată pe principiul recunoașterii reciproce a deciziilor judiciare (articolul 81 din TFUE), la consolidarea spațiului de libertate, securitate și justiție [articolul 3 alineatul (2) și articolul 67 din TFUE] și la instituirea pieței interne (articolul 26 din TFUE).

4.3. În ansamblu, adoptarea și aplicarea cadrului normativ propus de Comisie va contribui în mod obiectiv la înlăturarea diferitelor obstacole invizibile care afectează direct viața tuturor cetățenilor – atât a resortisanților din statele membre, cât și a persoanelor rezidente în UE –, precum și operațiunile comerciale ale întreprinderilor care își desfășoară activitatea în UE.

4.4. Pentru a garanta accesul la justiție și la un proces echitabil, este indispensabil ca dispozițiile celor două propuneri să se aplice procedurilor judiciare cu incidență transfrontalieră și să se asigure funcționarea adecvată a acestora.

4.5. De asemenea, propunerile sunt coerente cu strategia privind piața unică digitală în contextul e-guvernării, în special cu privire la necesitatea luării unor măsuri pentru modernizarea administrației publice și realizarea interoperabilității transfrontaliere, ceea ce facilitează interacțiunea cu cetățenii.

4.6. Propunerile sporesc securitatea juridică, contribuind astfel la evitarea întârzierilor și a costurilor nejustificate pentru cetățeni, întreprinderi și administrațiile publice, și abordează totodată deficiențele în ceea ce privește protecția drepturilor procedurale ale părților, având în vedere că încearcă să evite privarea părților de dreptul la apărare, în temeiul așa-numitului „principiu al egalității armelor”.

4.7. Trebuie semnalat faptul că dispoziția referitoare la actele delegate menite să actualizeze și să modifice anexa la cele două propuneri de regulament nu este coerentă cu poziția adoptată în acest sens de CESE ⁽⁶⁾, întrucât propunerea prevede ca delegarea să se facă pentru o perioadă de timp nedeterminată, deși competența de a adopta acte delegate poate fi exercitată pentru o perioadă determinată de timp.

4.8. În cele din urmă, CESE este de părere că, fără un veritabil spațiu judiciar, nu se poate beneficia pe deplin de libertățile oferite de piața unică.

5. Observații generale referitoare la Regulamentul privind obținerea de probe

5.1. Propunerea de modificare a Regulamentului privind obținerea de probe vizează promovarea utilizării de mijloace electronice de comunicare între organele competente în cauză în detrimentul utilizării de hârtie, care este mai costisitoare și mai lentă, și a utilizării videoconferințelor în vederea audierii în alt stat membru, fără ca acest fapt să afecteze în vreun fel drepturile procedurale ale părților.

5.2. Deși această propunere pleacă de la premisa că instanțele în cauză vor acționa cu diligență și eficiență și vor respecta riguros principiile cooperării loiale și recunoașterii reciproce – acesta din urmă fiind invocat în mod expres pentru a împiedica respingerea ca probe a probelor digitale [considerentul (4) și articolul 18a din propunere] – ea nu cuprinde nicio dispoziție în caz de refuz din partea instanței căreia i s-a adresat cererea din următoarele motive:

⁽⁶⁾ JO C 288, 31.8.2017, p. 29; JO C 345, 13.10.2017, p. 67.

- întârzieri nejustificate;
- lipsă de motivare sau
- motivare insuficientă.

În practică, aceste cazuri sunt echivalente cu blocarea accesului la protecție jurisdicțională efectivă, motiv pentru care ar trebui să se caute o soluție pentru a se evita apariția lor.

5.2.1. Această circumstanță este relevantă în situația actuală a dreptului UE, conform căruia simplul refuz al unei instanțe obligate să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o întrebare preliminară într-o cauză pe care aceasta este competentă să o judece poate fi considerat drept o încălcare gravă a obligațiilor care îi revin statului în cauză în conformitate cu dreptul UE ⁽⁷⁾.

5.2.2. Sunt numeroase situațiile în care instanța căreia i se adresează cererea poate aduce grav atingere drepturilor justițiabililor dacă nu cooperează în mod diligent, în special în ceea ce privește protecția provizorie, putând invoca rezerve precum suveranitatea națională, securitatea națională, ordinea publică etc. [a se vedea articolul 4 alineatul (2) din TUE] sau în cazul în care există divergențe rezultate din diferențele între practicile procedurale din statele membre.

5.2.3. Această ultimă situație este constatată, de exemplu, în *pre-trial discovery*, întrucât articolul 23 din Convenția de la Haga din 18 martie 1970 privind obținerea de probe în străinătate în materie civilă sau comercială permite statelor părți să introducă o rezervă privind suveranitatea pentru a respinge comisiile rogatorii inițiate în faza preliminară a procedurii (după depunerea cererii, însă înainte de începerea procesului).

5.2.4. Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 în vigoare, deși nu abordează în mod expres această chestiune, o exclude din domeniul său de aplicare, conform Declarației Consiliului nr. 54/01 din 4 iulie 2001 (doc. 10571/01, p. 1).

5.2.5. Ocazional, întârzierile nejustificate pot fi urmarea unei calificări tehnice insuficiente a organelor cărora li se adresează cererea sau funcționării deficitare a infrastructurii tehnologice. Pentru a preveni și a eradica astfel de situații pe cât posibil, propunerea ar trebui să stabilească un anumit tip de dispoziție care să solicite statelor membre să garanteze modernizarea digitală a instanțelor proprii și adecvarea infrastructurii tehnologice.

5.3. Pe de altă parte, ar trebui concretizate anumite dispoziții ale propunerii. De exemplu, articolul 1 alineatul (4) impune restricții noțiunii de „instanță” și o definește ca fiind „orice autoritate judiciară dintr-un stat membru care este competentă în ceea ce privește îndeplinirea unui act de cercetare”, în conformitate cu regulamentul.

5.3.1. Deși definiția ar putea include și oficialități publice (de exemplu notarii), ea exclude instanțele de arbitraj private, fie că este vorba despre arbitraj în domeniul investițiilor, comercial, al protecției consumatorului sau orice altă instanță de arbitraj competentă în orice altă materie.

5.3.2. Astfel, se trece cu vederea importanța instanțelor de arbitraj în operațiunile comerciale și economice ale statelor membre și ale unor țări terțe.

5.3.3. În ceea ce le privește pe acestea din urmă, pot apărea situații de litispendență sau probleme cu privire la executarea deciziilor acestora de către organele din statele membre solicitate în acest sens (de exemplu *anti-suit injunction*), care ar putea cauza insecuritate juridică.

5.3.4. Cu siguranță, această definiție restrictivă a „instanței” se aliniază jurisprudenței CJUE, care nu obișnuiește să confere instanțelor de arbitraj private statutul de „instanță” ⁽⁸⁾.

5.3.5. În opinia CESE, aplicarea automată a acestei jurisprudențe a CJUE în domeniul de față ar putea duce la nerecunoașterea deciziilor pronunțate de instanțele de arbitraj sau la refuzul de cooperare a instanței solicitate, ceea ce – în anumite cazuri – ar putea lăsa părțile interesate fără apărare.

⁽⁷⁾ A se vedea Concluziile avocatului general Wathelet în cauza C-416/17, Comisia Europeană împotriva Republicii Franceze, punctele 95-103.

⁽⁸⁾ De exemplu în următoarele cauze: cauza Nordsee 102/81(1982), punctele 10-13; cauza Eco Swiss C-126/97 (1999), punctul 34; cauza Denuit și Cordier C-125/04(2005), punctul 13; cauza Gazprom C-536/13(2015), punctul 36; cauza Achmea C-284/16 (2018), punctele 45-49 etc.

5.3.6. Cu toate acestea, din această apreciere trebuie excluse dispozițiile arbitrale încheiate între investitor și stat, prevăzute de tratatele bilaterale de investiții, întrucât nu sunt compatibile cu dreptul Uniunii și nu produc efecte juridice, în măsura în care sunt ilegale pentru că se suprapun cu reglementări ale pieței interne și creează discriminare între investitorii din UE, în conformitate cu prevederile jurisprudenței CJUE în hotărârea „Achmea”⁽⁹⁾.

5.4. La rândul său, articolul 17b recunoaște dreptul agenților diplomatici sau funcționarilor consulari ai unui stat membru de a obține probe, fără a fi nevoie de o cerere prealabilă, pe teritoriul statului membru în care sunt acreditați. Această competență este limitată la audierea, fără constrângeri, a resortisanților statului membru pe care îl reprezintă, în cadrul unor proceduri în cazul cărora este competentă o instanță a statului membru în cauză.

5.5. Ar fi oportun ca sarcinile de asistență judiciară ale acestor funcționari prevăzute în propunere să poată fi extinse pentru a se adapta realității actuale a UE, în special în contextul dreptului la libera circulație și ședere a resortisanților statelor membre și a dreptului de stabilire a întreprinderilor. Prin urmare, posibilitatea obținerii de probe de către acești funcționari ar putea fi extinsă la resortisanții străini în cazul cărora nu este nevoie de solicitarea unei autorizări prealabile sau chiar la resortisanții statului de primire, dacă acest lucru este autorizat de statul în cauză.

5.6. Este foarte importantă – iar CESE este de aceeași părere – necesitatea stabilirii obligației de a acorda asistență statului membru care transmite, în ceea ce privește căutarea domiciliului persoanei care trebuie notificată sau căreia trebuie să i se comunice actul judiciar sau extrajudiciar în alt stat membru de primire, atunci când nu se cunoaște domiciliul.

5.7. Pe de altă parte, în contextul propunerii analizate, Agenda UE în domeniul justiției pentru 2020 urmărește consolidarea drepturilor fundamentale, inclusiv a drepturilor procedurale civile.

5.8. În acest sens, măsurile privind digitalizarea, prevăzute în propunere, iau în considerare cerințele de protecție a datelor și a vieții private în cazul schimburilor electronice dintre instanțele în cauză, precum stabilirea unui set predefinit de utilizatori ai sistemului (numai instanțele și autoritățile judiciare ale statelor membre).

5.9. Cu toate acestea, deși se prevede că în viitor se vor înmulți tentativele de atacuri asupra unor astfel de infrastructuri electronice – risc care poate crește în contextul interconectării sistemelor informatice în cauză –, nu se prevede nicio dispoziție referitoare la modalitatea de imputare a răspunderii în cazul în care atacurile cibernetice sau deficiențele și căderile sistemului informatic duc la divulgarea de informații sensibile sau chiar la distrugerea unor elemente cu valoare probatorie din cadrul unei proceduri.

5.10. Prin urmare, dacă nu există nicio modalitate previzibilă pentru a responsabiliza persoanele care au cauzat asemenea evenimente, drepturile justițiabililor pot fi grav afectate sau este posibil chiar ca justițiabilii înșiși să fie obligați să suporte aceste daune dacă responsabilii invocă forța majoră.

6. Observații generale referitoare la Propunerea de regulament privind notificarea sau comunicarea actelor

6.1. CESE consideră că propunerea de Regulament privind notificarea sau comunicarea actelor va permite îmbunătățirea și accelerarea procedurilor judiciare, dat fiind că va simplifica și va accelera mecanismele de cooperare pentru notificarea sau comunicarea actelor. Acest lucru va permite îmbunătățirea administrării justiției în cazurile cu implicații transfrontaliere, consolidarea drepturilor procedurale civile și sporirea încrederii reciproce între sistemele de justiție ale statelor membre.

6.2. Propunerea urmărește eliminarea lentorii și a nerespectării frecvente a termenelor stabilite – situații care se produc pentru că actele sunt transmise de agențiile competente – prin introducerea obligativității comunicării actelor pe cale electronică. De asemenea, ea consolidează dreptul la apărare al destinatarului, prin intervenții specifice ale agențiilor competente în cazul incertitudinii rezultate din refuzul unui act sau în cazurile în care hotărârile sunt pronunțate în lipsă.

6.3. Este de remarcat marja amplă de aplicare subiectivă și materială a acestei propuneri, întrucât cuprinde toate persoanele, atât fizice cât și juridice, ceea ce înseamnă că include toți comercianții, inclusiv microîntreprinderile, fiind admise doar excepțiile stabilite în mod expres [articolul 1 alineatele (1) și (3)].

⁽⁹⁾ Hotărârea „Achmea”, cauza C-284/16, pronunțată la 6 martie 2018 (ECLI:EU:C:2018:158).

Ar fi necesară alinierea tuturor versiunilor lingvistice, pentru a clarifica fără echivoc faptul că regulamentul propus nu se referă numai la actul de sesizare a instanței, ci și la toate actele judiciare ale acțiunii.

6.4. CESE își exprimă acordul cu privire la garanțiile stabilite care permit „refuzul primirii unui act” de către destinatar și cu obligația pe care o are agenția de primire de a informa în acest sens. Pe de altă parte, pentru a echilibra drepturile părților în cadrul procedurii, pârâtul trebuie să cunoască pe deplin actul care stă la baza inițierii procedurii, motiv pentru care pare a fi oportun ca regimul lingvistic să includă o limbă pe care o înțelege destinatarul sau una dintre limbile oficiale de la locul de notificare sau comunicare.

6.5. CESE consideră adecvată prevederea unor mijloace complementare pentru notificarea sau comunicarea actelor prevăzute, și anume prin intermediul serviciilor de curierat, notificarea efectuată direct prin intermediul funcționarilor judiciari, al autorităților sau al altor persoane competente din statul membru de primire și notificarea sau comunicarea pe cale electronică.

6.6. În orice caz, cel mai important este să se garanteze integritatea și finalitatea actului, fie că acesta este judiciar sau extrajudiciar.

Bruxelles, 17 octombrie 2018.

Președintele
Comitetului Economic și Social European
Luca JAHIER
